

International Center for Molested and Abducted/Adopted Children

International Center for Molested and Abducted/Adopted Children

en

Maralina

19 september 2012

SLACHTOFFERS VAN KINDERHANDEL IN HET VERLEDEN VERENIGEN ZICH OM GERECHTELIJKE STAPPEN TE ONDERNEMEN

De reportage in Koppen op 6 september jl. en de diverse krantenartikels met verhalen van geboortemoeders en geadopteerden, die daarop volgden hebben vele wonden opengereten. Ongeneesbare wonden die door de gedwongen afstand zijn aangebracht. Vele moeders en geadopteerden hebben mij de laatste dagen gecontacteerd. Moeders die woedend zijn om het onrecht dat hen werd aangedaan. Geadopteerden die na zoveel jaren nog steeds op zoek zijn naar hun geboortefamilie. Moeders die na deze woelige dagen volledig zijn ingestort.

Ditmaal willen we niet dat het terug windstil wordt rond deze problematiek omdat er zoveel onrecht is aangedaan en de verantwoordelijken hiervoor hun handen wassen in onschuld. De zusters beweren nog steeds bij hoog en laag dat hen geen enkele schuld treft voor de tragedies die door hun toedoen tot stand zijn gekomen. Zij vertellen iedereen die het horen wil dat zij geen enkel financieel voordeel hebben gedaan aan de adopties die zij bewerkstelligd hebben. Daarom hieronder enkele feiten over het opvangtehuis Tamar.

ICMA²C en Maralina hebben met de verantwoordelijke zusters van Kindsheid Jesu gepraat, zowel deze van Lommel als deze van Gent, maar hebben ook naar de verhalen van de geboortemoeders en geadopteerden geluisterd. Alhoewel de geboortemoeders elkaar niet kenden, vertelden ze ons in grote lijnen dezelfde verhalen over de begeleiding van de nonnen en de gedwongen afstand van hun baby. Hun verhalen botsen frontaal met de beweringen van de zusters.

Omdat er verder niets beweegt om deze belangrijke groep mensen hulp aan te bieden doen wij een oproep aan alle geboortemoeders en geadopteerden die slachtoffer werden van een gedwongen

afstand om hun verhaal te doen. Deze verhalen (anoniem of niet) zullen we bundelen en overdragen aan de verantwoordelijke overheidsinstanties en politici met de vraag om verder onderzoek.

Een tweede en tevens belangrijk aspect dat we willen aanhalen is om nog meer geboortemoeders en geadopteerden te verenigen om als slachtoffers van deze kinderhandel gezamenlijk gerechtelijke stappen te ondernemen. Hiervoor hebben we reeds juridisch advies ingewonnen en een advocaat onder de armen genomen die de geboortemoeders en geadopteerden zal bijstaan bij deze gerechtelijke stappen, zoals momenteel gebeurt met de slachtoffers van seksueel misbruik binnen de Kerk.

Contact via www.bloggen.be/maralina of telefonisch op 0477/213 493. Anonimiteit is verzekerd wanneer geboortemoeder of geadopteerde dit vraagt.

Marleen Adriaens

ICMA²C vzw

Beheer adoptiedossiers

www.bloggen.be/maralina

HET ENGAGEMENT VAN DE ZUSTERS KINDSHEID JESU BIJ DE OPRICHTING VAN TAMAR

(uit brochure 36 jaar Tamar)

Een inspectrice van het NWK (Nationaal Werk voor Kinderwelzijn), de voorganger van Kind en gezin, kaartte de problematiek aan van opvang van ongehuwde moeders. Ze sprak hiervoor met E.H. Moesen, stichter van AKINDO te Lommel (vakantiehuis voor kansarme kinderen).

Er werden contacten gelegd met de zusters Kindsheid Jesu die bovendien reeds actief waren in het M. Middelaars Ziekenhuis te Lommel. De congregatie stelde een zijgevel ter beschikking en enkele zusters die het werk op zich zouden nemen.

In 1970 werd gestart met het opvangen van de eerste zwangere vrouwen/meisjes. Zr. Marie-Johanne Palmaers, die van congregatie uit Gent kwam, wordt aangesteld als directrice van het opvangtehuis dat de naam Tamar krijgt.

Tamar kreeg op 1 april 1970 de erkenning van het NWK als tehuis voor ongehuwde moeders met een capaciteit van 13 moeders en 3 kinderen.

Op 24 november 1970 werd de VZW opgericht. De voorzitter werd bijgestaan door enkele zusters.

De vrouwen/meisjes verbleven op de zolder van het ziekenhuis, aten in dezelfde vleugel en mochten enkel deze vleugel verlaten om in het werkhuis verplichte arbeid te verrichten.

Waar heeft Tamar de mosterd gehaald om kinderen ter adoptie te kunnen stellen? Zr. Marie-Johanne was al ettelijke jaren bezig in Gent met zwangere, ongehuwde vrouwen/meisjes. Dat blijkt uit een zoekertje dat op de site van Gewenst Kind werd gevonden.

Maar ook FIOM (Federatie van Instellingen voor Ongehuwde Moeders) in Den Haag beschikte over de knowhow in het werken met ongehuwde moeders en daar hebben enkele bestuursleden van de VZW, samen met een afgevaardigde van Caritas en de overste van de zusters Kindsheid Jesu zich verder gaan informeren.

Al vlug volgden andere nieuwe opvanghuizen te Kasterlee (Home Prinses de Merode), Klemskerke (Ten Anker). Ook deze tehuizen stonden onder leiding van kloosterzusters.

In 1975 werd in de achtertuin van het klooster een nieuw paviljoen geopend dat ook ongehuwde moeders met kinderen opvangt.

Op de website van odis.be vinden we volgende informatie over de zusters Kindsheid Jesu :

'...Heel wat zusters hebben zich geëngageerd in nieuwe apostolaatsvormen: adoptiewerk, een tehuis voor moeders in probleemsituaties, kinderdagverblijven....'

...'Relaties, functies, engagementen...'

...stichter van Tamar Lommel (1970-heden).....

...

heeft als onderdeel

Congregatie van de Zusters Kindsheid Jesu - Huis Lommel-Tamar (1970-1983)

WAT MET DE ADMINISTRATIE VAN HET OPVANGTEHUIS TAMAR?

In de brochure die werd uitgegeven naar aanleiding van 36 jaar Tamar schrijft Mevr. Tips dat er veel leemten en hiaten zijn. Er werd immers meer geleefd dan er werd neergeschreven en bewaard.

Telkens wordt dit aangehaald als men naar meer exacte cijfers en dergelijke vraagt. Waarom wordt in deze brochure niet vermeld dat Zr. Marie-Johanne de meeste adoptiedossiers in de kloostertuin heeft verbrand, dit op aanraden van haar advocaat?

De informatie over kind - moeder - adoptieouders werden afzonderlijk bewaard. Het ordewoord was: liefst zo weinig mogelijk gegevens en sporen bewaren. In het aanwezigheidsregister werden de namen van de aanwezige moeders in kindjes genoteerd.

Waar bevinden zich deze aanwezigheidsregisters???

'Geadopteerden vertelden mij het volgende: "Zr. Geert is in het bezit van een boekje, aangelegd door Zr. Marie-Johanne, dat gegevens over geboortemoeders zou bevatten. Het boekje bevindt zich niet in het klooster maar is elders veilig opgeborgen" (boek 'Het verdriet van adoptieland - Adriaens Marleen).

De zusters kregen een aantal uren ondersteuning van een sociaal-assistente van de CM (Christelijke Mutualiteit) om vooral de sociaal-administratieve regelingen van de moeders in orde te brengen.

Werden deze vrouwen/meisjes automatisch in(over)geschreven bij de CM? Een vraag om verdere inlichtingen aan de CM heeft niets opgeleverd, integendeel, ze belandde onder in de lade van de CM.

WIE OEFENDE CONTROLE UIT?

NWK?

Een deeltijdse sociaal assistente

De gerechtelijke instanties

De zusters hadden vrij spel in deze malafide praktijken. Zij alleen kenden het reilen en zeilen in de adoptiewereld, zij alleen kenden de knepen van het vak om de wetgeving te omzeilen. Hoe verklaar je anders dat baby's, die anoniem in Frankrijk werden geboren, naar België werden overgebracht? Waarom kozen de zusters voor een anonieme bevalling in een Franse privé-kliniek, waar de bevallingskosten moesten betaald worden, terwijl de bevallingskosten van een anonieme bevalling in een staatskliniek, ten lasten vielen van het departement waar de bevalling had plaats gevonden? Hoe konden de zusters de baby, die bij de Franse burgerlijke stand was aangegeven als Sous X, naar België overbrengen? Een sous x-kindje was een Frans staatsburgertje, een Pupille de l'État. Waarom werden er nooit vragen gesteld betreffende de afkomst van het kindje terwijl iedereen wist dat de familieraad, die besliste over het ter adoptiestellen van het kind, gewoon een lachertje was? Zr. Alice, die jarenlang heeft gewerkt in Tamar, vertelde ons dat, indien er niet genoeg leden waren om de documenten van de familieraad te tekenen, zij gewoon voorbijgangers op straat aanklampten om de documenten mede te ondertekenen.

De gynaecoloog van het ziekenhuis?

De medische raadplegingen van de toekomstige moeders in Tamar vonden plaats na de gewone

raadplegingen in het ziekenhuis. Maar bij eerdere interviews wuifde Dr. De Roo, de toenmalige gynaecoloog, de aantijgingen van de hand als : 'Daar wisten wij niets van. Wij stelden geen vragen. Ik heb achteraf nooit iets vernomen. Ik herinner mij daar niets meer van. Zij (vrouwen) hadden allemaal een fictieve naam. Het was uit idealisme. (boek Kleine Zondaars - Kerk en kinderhandel van Carine Hutsebaut 2003). Waarom reed hij dan met zijn BMW achter de zusters aan, die een zwanger meisje vervoerden naar Frankrijk en liet hij dit meisje, net voor de grens in zijn wagen stappen om haar naar Malo-les Bains te vervoeren, waar zij ook bevallen is? (Boek Schaduwmoeder van Kathleen Vereecke 2011) Stelde deze dokter zich geen vragen waarom en door wie deze minderjarige zwanger was?

CENTEN, CENTEN, CENTEN

Door wie werd het verblijf van de zwangere meisjes/vrouwen betaald? Indien ze geplaatst werden door de jeugdrechter zal dit ten laste van de Staat geweest zijn.

Wat gebeurde er met de werkloosheidsuitkering of het leefloon van deze toekomstige moeders?

Waar is het geld naar toe dat deze vrouwen hebben verdiend met hun verplichte arbeid in het werkhuis van Tamar? Niemand van de moeders die ik gesproken heb heeft hier ooit één cent van ontvangen.

Wat is er gebeurd met de schenkingen van de adoptieouders aan de congregatie? Heeft Zr. Marie-Johanne bepaalde mensen uit haar omgeving bevoorreed met het 'bloedgeld' van deze illegale adopties? Met welke middelen hebben de zusters een fermette met zwembad kunnen aankopen in Lommel en waarom?

ENKEL ZUSTERS VERANTWOORDELIJK VOOR GEDWONGEN AFSTAND,

Zeer zeker niet. Adoptiedienst Thérèse Wante was voorloper wat betreft gedwongen afstand en anonieme bevallingen met de daarop volgende adopties in België.

Vele dokters, ziekenhuizen, gynaecologen... plaatsten ook pasgeboren baby's in 'adoptiegezinnen'.

bronnen :

- Brochure 36 jaar Tamar
- www.odis.be
- boek 'Het verdriet van adoptieland 2012 Adriaens
- boek 'Kleine Zondaars-Kerk en kinderhandel 2003 Hutsebaut
- boek 'Schaduwmoeder 2011 Vereecke